

Lan man

chờ đông tới

NƯỚC BIỂN

Vừa mở cửa dắt xe ra thì một ông bụng bự đang dọn dẹp đồng gạch bên khách sạn L.T. hàng xóm chào :

- Chào Cô.
- Anh Trường phải không.
- Dạ đúng.

Mình ngờ ngợ vì hơn ba mươi năm qua, anh chàng chuyên xây dựng, cháu chị T., nay đã khác nhiều. Nhưng làm gì có ông thợ xây nào biết mình nên đoán ra ngay.

Hồi đó anh cũng sửa nhà cho tôi nên thân với các con trai tôi, sau đó anh lập gia đình và ít về. Hai

cậu con trai của chị T. ngày nào còn bé tí, học thêm Anh văn với tôi như các bạn cùng xóm, nay mỗi cậu đều có một con trai. Cậu em lí lắc, láu lỉnh, hay phá làm mẹ điên tiết phét cho vài roi, nhưng cậu đều tránh được. Chỉ tội cho cậu anh hiền khô, lảng cháng, xớ rớ lại bị trúng đòn. Chị la lên:

- Cái thằng này sao lại đứng đây.

Làm tôi ở sát nhà nghe rõ mồn một tiếng mẹ con chí choé, phì cười.

Xóm tôi mấy nhà liền đều sanh độc đắc 2 trai, đâu như lớp người già mới *tứ nữ bất bản*, nở bốn đóa Hoa, Lý, Cúc, Đào hay *tam nam bất phú* và chỉ thiếu một thực nữ yếu điệu là không nghèo như gia đình tôi.

Cô H. nhà đối diện, một hôm sang biếu đĩa thịt heo quay: anh chị ăn lấy thảo, kỷ niệm 20 năm tụi em về xóm này. Có gì không phải chị bỏ qua nhé.

Tối lửa tắt đèn, biết nhau quá mà cũng có lúc chồng cô ấy hiểu lầm nhà tôi vì con Lucky. Chiều nào nhà tôi cũng dắt Lucky đi dạo, nó cứ đi một lát lâu lâu lại dừng, ghéch chân lên nên bị nghi oan, có lúc ông bực thốt lời nặng nề. Ông xã tôi gầm lên :

- Chó thả rông thiếu gì, tôi đã dắt nó đi, sao cho nó làm vậy được.

Giờ đây, cả hai ông đều lên tiên rồi. Cả hai ông đầu xóm nữa là bốn, chả biết có ở cùng khu trên ấy không.

Sáng nay con đường Thùy Vân vắng hẳn, mọi bữa cũng còn lác đác. Có lẽ vì tin bốn bệnh viện đã chiến sẽ tái lập ở Vũng Tàu sẵn sàng đối phó vì *bình thường hóa* lại hóa... *bất bình thường*. Huyện Hóc Môn, y, bác sĩ đuối sức suốt tuần qua. Huyện Yên Thế (Bắc Giang) là huyện đầu tiên trong cả nước trở lại chỉ thị 16 về các biện pháp phòng công dịch. Nhóm yoga mới tập lại vài ngày cũng thôi. Tôi đành lựa lúc vắng người, đạp xe vòng biển vừa bớt suy tĩnh mạch vừa có chút vitamin D.

Ở đây không được trải nghiệm tàu điện Cát Linh-Hà Đông miễn phí như người thủ đô văn vật mấy bữa nay. Nào quẹt thẻ kiểm soát, ngồi chờ ở sân ga để lên tàu mà cứ phải có một ông bảo vệ quanh quần trông chừng vì thiết kế thiếu bức tường chắn nên phải có người canh kéo nguy hiểm quá. Xây thêm bức tường được thôi nhưng sẽ là chấp vá sao đẹp được. Tàu điện chỉ qua đường ngầm là đoạn kẹt xe nhất còn là uốn lượn hình chữ S trên hồ, khách

tha hồ ngắm cảnh. Viên cơ trưởng tự bấm nút điều khiển đóng cửa rồi lại đứng dậy, mở cửa ra ngoài quan sát rồi mới bấm nút mở cửa cho hành khách lên xuống tại mỗi ga, không tự động như các nơi tân tiến hơn. Các toa thông thống, không cửa ngăn đứng là thông thoáng, có ghế màu vàng dành cho người già... cũng có thang máy dành cho xe lăn và người khuyết tật. Sau bao năm chờ đợi rút cục không có chỗ gửi xe. Khách lại đứng tim vì đông quá, khó đảm bảo 5 không mà phương tiện công cộng đã là một trong những nguyên nhân bùng phát dịch ở Singapore, Nhật, Hàn. Vậy ai không thực cần thiết hãy tránh đi tàu vào giờ cao điểm kéo lại hồi hộp vì thông báo khẩn tìm người đi tàu chuyên...

Thật may mắn khi được thông thả đạp xe ngắm con đường lát đá hoa cương đẹp nhất nước, sạch bóng vì cứ 5m là có một thùng rác sang trọng bên có hi bãng đá hoa cương hai bên đường, rồi ghế đá nghỉ chân, nhà vệ sinh công cộng sạch đẹp. Con đường lý tưởng của chạy bộ, đi bộ. Có người tập luyện luôn tại đây. Khách sạn Kao, nơi hôm trước cô trò tôi chui vào cái ghế như cái tổ chim chụp ảnh, không hiểu sao đang sửa, bỏ tổ chim rồi. Khách sạn The Sóng có An Gia Gallery toàn tường kính, thấp đèn

suốt chắc hao điện lắm. Hầu hết đều dọn dẹp, đốt rác cho sạch sẽ. Có khách sạn làm khu cách ly thấp thoáng bóng người mặc đồ bảo hộ kín mít đầy thùng rác. Kia, một đôi uyên ương mắt rạng ngời hạnh phúc, nắm tay nhau chụp ảnh cưới trước khách sạn The Imperial. Bao cặp đã phải hoãn cưới hay cưới đơn giản, sao dám thông dong, làm điệu thế này. Những câu hát lãng mạn như ngân vang đâu đây:

*... Và rồi thu đến, anh gom ánh sao
Cho đêm đen kết thành vương miện
Để mùa đông đám cưới đôi mình
Anh ơi xích lại thật gần bên em
Cho em nở một nụ cười xinh xinh
...*

Mùa Đông các năm yên bình xưa là mùa cưới. Phải đặt trước cả năm mới có nơi ưng ý. Nay chỉ mong cái con Covid bé nhỏ mà đáng sợ kia buông tha cho dân mình vốn đã khổ đau lắm rồi, nhất là những đôi lứa yêu nhau đã hẹn hò Chờ Đông tới, chọn ngày lành tháng tốt để nên vợ nên chồng. Mong lắm thay!

Có phải ngoài trời đang mưa? ■

NƯỚC BIỂN (11-11-2021)